

W piątej kolejności skarżąca podkreśla błędną ocenę okoliczności faktycznych, jeśli chodzi o podnoszone braki w wymogach w zakresie zarządzania i kontroli środka.

W odniesieniu do wysp Morza Egejskiego skarżąca powołuje się w pierwszej kolejności na naruszenie powagi rzeczy osądzonej, jako że w swoim wyroku z dnia 27 października 2005 r. w sprawie C-175/03 Grecja przeciwko Komisji (nieopublikowanym w Zbiorze) Trybunał Sprawiedliwości stwierdził nieważność korekty finansowej, która została nałożona w tym zakresie dla tych samych lat, oraz pomocniczo na naruszenie art. 264 i 266 TFUE.

W drugiej kolejności skarżąca wskazuje na błędną wykładnię i błędne zastosowanie art. 7 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1258/1999⁽⁵⁾, który stanowi, że korekty są nakładane zgodnie z regułą 24 miesięcy, lub pomocniczo na naruszenie istotnych wymogów proceduralnych bądź brak kompetencji Unii Europejskiej *ratione temporis* do nałożenia w 2010 r. korekty opartej na jej piśmie z dnia 17 sierpnia 2000 r.; ponadto twierdzi, że nałożenie w 2010 r. korekt dotyczących niedociągnięć w systemie kontroli dla 1999, 2000 i 2001 r. narusza ogólne zasady pewności prawa, rozsądnego terminu i działania Unii Europejskiej we właściwym czasie z tego powodu, że postępowanie trwało nadmiernie długo, co nie miało żadnego uzasadnienia.

Wreszcie w odniesieniu do premii na zwierzęta skarżąca powołuje się w pierwszej kolejności na nieważność postępowania dotyczącego rozliczenia rachunków z powodu braku kompetencji Komisji *ratione temporis* do nałożenia korekt finansowych, a w drugiej kolejności na błędną ocenę okoliczności faktycznych i naruszenie zasady proporcjonalności w odniesieniu do oceny ryzyka, jakie stanowią dla funduszu problemy, o których tu mowa.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1290/2005 z dnia 21 czerwca 2005 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2075/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku surowca tytoniowego.

(³) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2848/98 z dnia 22 grudnia 1998 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2075/92 w zakresie systemu premii, określania kwot produkcyjnych i przyznawania specjalnej pomocy grupom producentów w sektorze surowca tytoniowego.

(⁴) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1621/1999 z dnia 22 lipca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2201/96 w odniesieniu do pomocy odnoszącej się do uprawy winogron przeznaczonych do produkcji niektórych odmian winogron suszonych.

(⁵) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.

Skarga wniesiona w dniu 4 stycznia 2011 r. — Portugalia przeciwko Komisji

(Sprawa T-2/11)

(2011/C 89/42)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, M. Figueiredo i J. Saraiva de Almeida, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/668/UE z dnia 4 listopada 2010 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument nr C(2010) 7555) (Dz.U. L 288, s. 24), w zakresie, w jakim decyzja stosuje wobec Portugalii jednorazową korektę finansową dotyczącą środka POSEI za lata budżetowe 2005, 2006 i 2007, w wysokości 743 251,25 EUR.

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi cztery zarzuty w uzasadnieniu skargi: naruszenie art. 11 rozporządzenia nr 885/2006⁽¹⁾, błędną wykładnię dwudziestego ósmego motywu rozporządzenia nr 43/2003⁽²⁾, naruszenie art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999⁽³⁾ oraz naruszenie zasad równości i proporcjonalności.

W ramach zarzutu pierwszego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 1 rozporządzenia nr 885/2006, nie wskazując wyniku kontroli ani nie przedstawiając uwag w odniesieniu do lat budżetowych 2005 i 2006, uniemożliwiając zatem władzom portugalskim wykazanie, że jej wnioski odnoszące się do tych lat budżetowych były nieścisłe lub usunięcie ewentualnych braków w celu dostosowania się do uregulowań wspólnotowych i w związku z tym nie pozwalając im na skorzystanie z gwarancji procesowej przyznanej państwom członkowskim rozpatrywanym przepisem.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca podnosi, że Komisja oparła się na błędnej wykładni dwudziestego ósmego motywu rozporządzenia nr 43/2003, ponieważ z jednej strony uznała, że kontrola przeprowadzona przez władze portugalskie była niewystarczająca w świetle uregulowań Unii zważywszy na poziom stwierdzonych uchybień nie wyjaśniając jednak nigdzie, w jakim zakresie lub dlaczego wspomniane kontrole powinny być odmienne lub szersze; jednakże z drugiej strony w zasadzie uznała, że ta sama kontrola była wystarczająca celem obliczenia korekty finansowej.

Ponadto zdaniem skarżącej Komisja naruszyła również art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999, zgodnie z którym Komisja podejmuje decyzję o wykluczeniu wydatków z finansowania wspólnotowego określonego w art. 2 i 3, jeśli stwierdzi, że wydatki te nie zostały dokonane zgodnie z przepisami Wspólnoty, wyłączając z finansowania wspólnotowego wydatki dokonane przez Republikę Portugalską, ponieważ błędnie stwierdziła, że wspomniane wydatki nie zostały dokonane z poszanowaniem tych uregulowań.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca twierdzi, że Komisja naruszyła art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999 w zakresie, w jakim przy rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR zupełnie pominęła wytyczne zawarte w dokumencie roboczym o sygn. VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r., które ustanowiła i wydała w celu stosowania tego przepisu, w szczególności w odniesieniu do obliczania korekt finansowych.

Wreszcie skarżąca twierdzi, że również ze względu na nieposzanowanie ww. wytycznych Komisja naruszyła ponadto zasady równości i proporcjonalności. Zdaniem skarżącej naruszyła ona bowiem zasadę równości z uwagi na to, że nie potraktowała sprawy Republiki Portugalskiej w taki sam sposób, w jaki potraktowała inne podobne przypadki, w szczególności stosując 5 % współczynnik korygujący zgodnie z wytycznymi. Skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła zasadę proporcjonalności, ponieważ z uwagi na nieprzestrzeganie ww. wytycznych Komisja zastosowała znacznie wyższe współczynniki korygujące — tzn. pomiędzy 44,32 % i 90,48 % — niż ten, którego zastosowanie uzasadnione było w świetle rozpatrywanej szkody finansowej.

Z tego samego względu Komisja naruszyła art. 7 ust. 4 rozporządzenia nr 1258/1999 zgodnie z którym „Komisja dokonuje oszacowania kwot, które mają być wykluczone z uwzględnieniem w szczególności stwierzonego stopnia niezgodności. Komisja uwzględnia naturę i wagę naruszenia przepisów oraz stratę finansową poniesioną przez Wspólnotę”.

(¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFGR i EFRROW.

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 43/2003 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzeń (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001 i (WE) nr 1454/2001 w odniesieniu do pomocy dla lokalnej produkcji roślin uprawnych w najbardziej peryferyjnych regionach Unii Europejskiej.

(³) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/99 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej.

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2011 r. — Singapore Airlines i Singapore Airlines Cargo PTE przeciwko Komisji

(Sprawa T-43/11)

(2011/C 89/43)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Singapore Airlines Ltd i Singapore Airlines Cargo PTE Ltd (przedstawiciele: J. Kallaughner, Solicitor, J.P. Poitras, Solicitor, J.R. Calzado i É. Barbier de la Serre, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie COMP/39.258 — Lotniczy przewóz towarów;

— Tytułem uzupełniającym lub ewentualnym obniżenie kwoty nałożonej na skarżące grzywny; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów:

1) Pierwszy zarzut dotyczy naruszenia w decyzji istotnych wymogów proceduralnych w tym:

— Prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu;

— Prawa do pewności prawa i przewidywalnych kar; oraz

— Przysługującego skarżącym prawa do obrony zważywszy, że Singapore Airlines Cargo PTE Ltd nie udzielono dostępu do przedstawionych przez inne przedsiębiorstwa odpowiedzi na skierowane do nich pismo w sprawie przedstawienia zarzutów oraz do pozostałego materiału dowodowego w posiadaniu Komisji na którym oparła się ona w decyzji.

2) Drugi zarzut dotyczy wadliwości decyzji ze względu na szereg błędów dotyczących okoliczności faktycznych i naruszeń prawa przy stosowaniu art. 101 TFUE w odniesieniu do charakteru i zakresu rzekomego „kartelu” a mianowicie okoliczności że:

— Uzasadnienie decyzji jest niewystarczające, ponieważ brak w nim wytłumaczenia podstaw zawartych w niej głównych ustaleń oraz określenia rynków właściwych.

— Decyzja jest dotknięta błędami w ocenie w odniesieniu do charakteru i zakresu rzekomego „kartelu”. W szczególności zarzucane w decyzji kontakty nie tworzą jednolitej światowej sieci a ustalenie, że kontakty te łączy „wspólny cel” nie jest poparte dowodami;

— Komisja naruszyła prawo przy określaniu elementów zarzucanego złożonego naruszenia;

— Komisja nieprawidłowo oceniła zarzucane złożone naruszenie w odniesieniu do braku zapłaty prowizji od dopłat; oraz

— Komisja naruszyła prawo i dokonała błędnej oceny traktując trzy zarzucane „elementy” naruszenia jak jednolite naruszenie.

3) Trzeci zarzut odnosi się do naruszenia prawa przez Komisję i popełnienia przez nią błędów dotyczących okoliczności faktycznych przez zastosowanie art. 101 TFUE do zachowania związanego ze sprzedażą na obszarach objętych właściwością zagranicznych organów ponieważ: